

Starý kríž

(Michal Hirko / Michal Hirko)

Slnko sa na chvíľu vzdialilo, ostal tu po ňom len mráz.
Sneh sa krúti vo víchrici, krajinu akoby opustil čas.
Všetko biele, ešte aj teplý dym, čo nemo stúpa z domkov zasnežených.
V dome izba a v nej chorý syn, zdá sa, že dlho nebude žiť.
Spočiatku len kvapka na tvári prezrádza, že nádej upadá.
Kúšтик seba vidieť umierať, to vtedy človek radšej umrie sám.

**Vietor zúri a do okien
s hrozným zavýjaním vráža päšť.
Každá minúta trvá deň.
Otec neznesie jej mlčanie.**

Chladnou nocou sa náhli do mesta, život dlaniam vráti teplý dych.
Len doktor môže dieťa zachrániť, každý krok kradne kopec síl.
Blízko lesa stojí starý kríž, kto ide tade, vždy ho pozdraví.
Teda aj on pred nim zastane, nič nevraví, ani nemlčí.
Modlitbu rev víchra prehluší, otec núka seba za syna.
Chladno je, no zimu už necíti, za svetlom z kríža uteká.

**Až zbadá vlastný dom a v ňom radosť,
zdravý syn a mať.
Dym sa dvíha zo striech jak predtým,
no v dome chýba chlap.,**